

ŠALEŠKA HOTENJA

15-letno druženje in kvalitetno ustvarjanje šaleškega literarnega almanaha Hotenja je v slovenskem (ne samo šaleškem) literarnem prostoru zaznamovalo še danes dobro vidne stopinje, h katerim se vedno znova vračajo mnogi naši prijatelji in sodelavci iz drugih krajev in literarnih društev. Ta naveza nas druží v snop žarkov, ki prebada temna, hladna jutra vsakdana. Iz njih kalijo brepenenja po izpovedovanju lastnih ali družbenih hotenj ter direktno poseganje v rast in razvoj le-teh na takšen ali drugačen način. Plantaže šaleškega pesnišča so tako obdelovala peresa pretežno šaleških avtorjev kljub velikemu, da ne rečemo ogromnemu, prilivu sádov od drugod. Želja po pristnem in lokalno kvalitetnem domoznanstvu je bila sprva lepo mišljena in močno zasidrana, zato je prevelik priliv kratkomalo preprečevala. Prav tako finančna podpora s strani občine, ki pa je z leti vedno bolj blapela in je prav v letošnjem letu pokazala svoj pravi obraz. Namesto k dvigovanju, vzgoji in materinskem odnosu do domače pisane leposlovne besede, jo le-to počasi a vztrajno odriva na deponijo šaleške kulture, kot to počne na drugih področjih. Pravkar navedeno je tudi vzrok za dvoletno stagnacijo izhajanja literarnega almanaha in ponovno druženje s šaleškimi razgledi. Prav njim gre zahvala ob izidu 11. številke in vsem vam, ki s svojimi prispevki kujete našo skupno pot iz domače zaplankanosti in mačehovstva. Zato smo se v uredništvu pri nadaljnjem snovanju odločili, da se ne bomo več toliko obremenjevali z lokalizmom, ampak bomo skupaj z vami ustvarjali literarni almanah, ki se ga slovensko literarno občinstvo ne bo sramovalo.

Se bodo naša literarna hotenja kdaj izkopala z deponije šaleške kulturne scene? Še kdaj uzro s pepelom lastnega ognjišča zastrte oči mikavnost slovenske modrine?

Uredništvo